

OLGA VAN DER MEER

Toekomst belofte

Roman

Een dubbel huwelijk brengt
niet altijd dubbele vreugd

Olga van der Meer

Toekomstbelofte

Uitgeverij Zomer & Keuning

Hoofdstuk 1

‘Hoi, kom binnen.’ Anouk van Kesteren opende de voordeur van hun gezellige huis wijd voor haar schoonzussen Merel en Sophie.

‘Jullie zitten vast niet in de tuin vandaag.’ Merel rilde. ‘Ze hadden zon beloofd.’

‘Je moet niet alles geloven wat op tv wordt gezegd,’ zei Anouk grinnikend.

Ze ging haar schoonzussen voor naar de ruime woonkamer.

‘Het is wel duidelijk waar we moeten zijn,’ merkte Sophie op droge toon op.

Het bulderende gelach van hun broer Charles, vermengd met het vrolijke gegil van hun tweejarige tweeling Bradley en Finnley, kwam hun al tegemoet.

‘Stoeiuurtje,’ verduidelijkte Anouk. ‘Daar kunnen die twee geen genoeg van krijgen.’

‘Alle drie niet, volgens mij. Charles geniet er net zo hard van,’ meende Merel.

Charles lag languit op de grond. Finnley kietelde zijn buik terwijl Bradley uit alle macht de maaiende armen van zijn vader probeerde tegen te houden. Ze staakten hun aanval echter direct bij de binnenkomst van hun tantes, waar ze enthousiast naartoe renden. Merel tilde Bradley hoog op, Sophie moest oppassen dat ze niet omviel omdat Finnley zijn armpjes om haar benen sloeg en zich tegen haar aandrukte.

‘Bedankt voor deze redding,’ steunde Charles terwijl hij overeind kwam. Zijn haren stonden alle kanten op, zijn overhemd hing slordig uit zijn broekband en hij droeg maar één sok. De andere lag onder de salontafel.

‘Alsof je het erg vond,’ hoonde Sophie.

‘Ik heb het idee dat de kinderen helemaal niet van stoeien houden, maar gedwongen worden door jou,’ plaagde Merel hem.

‘Was dat maar waar. Ze verpletteren me,’ zei Charles quasi zielig. ‘Nee, jongens, nu ophouden.’ Hij weerde een nieuwe aanval van de tweeling af. ‘Papa gaat nu even zitten en jullie gaan zelf spelen.’

Hij dirigeerde ze naar hun eigen speelhoek, waar behalve een laag tafeltje met twee ministoeltjes ook diverse kratten met speelgoed stonden. Twee van die kratten werden direct enthousiast omgekiept, zodat de vloer bezaaid lag met duplostenen, autootjes en blokpuzzels.

Anouk verblikte of verbloosde daar niet bij.

‘Ik ben wel wat gewend,’ zei ze schouderophalend na een opmerking van Sophie. ‘Een huis kan nu eenmaal niet altijd opgeruimd zijn met twee kinderen van bijna drie jaar, dat is onmogelijk. Dan kan ik de hele dag wel bezig blijven. In hun eigen hoek mogen ze lekker hun gang gaan en ’s avonds, voor ze naar bed gaan, ruimen we alles netjes op. Daar moeten ze zelf bij helpen. Koffie?’

‘Snij jij de taart maar, dan maak ik koffie,’ bood Charles aan.

‘Taart? Heerlijk.’ genoot Merel bij voorbaat. ‘Hopelijk je eigen gebakken chocolade met karamel en advocaattaart?’

‘Natuurlijk, ik ken je toch?’

‘Valt er iets te vieren?’ wilde Sophie weten.

‘Nou ja, de vijfendertigste trouwdag van jullie ouders natuurlijk. Ook al zijn ze er zelf niet bij, ik vind het wel een reden om daar gebak op te eten.’

‘En als er geen reden is verzint ze er zelf wel eentje,’ vulde Charles aan. ‘Anouk is nu eenmaal, net als Merel, gek op taarten bakken.’

‘En op taarten eten,’ zei Sophie grinnikend. ‘Maar ik klaag niet, ik werp me graag op als proefkonijn voor jullie experimenten in de keuken. Hij ziet er weer verrukkelijk uit, Anouk.’

‘Hij smaakt ook voortreffelijk,’ prees Merel na het eerste hapje. ‘Gek, ik krijg hem nooit zo lekker als die van jou, al heb ik dat al een aantal keren geprobeerd.’

‘Geheim van de chef,’ zei Anouk met een knipoog.

‘Jullie moeten je krachten bundelen en samen een banketbakkerij beginnen,’ verzoon Charles. ‘Of desnoods een thuisbakkerij, waarbij jullie taarten bakken op bestelling. Die kunnen dan afgehaald worden of tegen meerprijs bij mensen thuisbezorgd.’

‘Misschien als de tweeling wat groter is, ik heb nu mijn handen al vol aan hen. Houd er wel rekening mee dat als ik professioneel ga bakken, ik geen zin meer heb om iets voor het thuisfront te maken.’

‘Laat dan maar,’ zei Charles meteen.

‘Jij groeit nog eens dicht met zo’n keukenprinses als vrouw,’ voor-spelde Sophie.

‘Dat zal wel meevallen. Bradley en Finnley houden me wel in beweging, dus dat compenseert.’

‘Zijn Ivo en Friso samen op stap vandaag?’ informeerde Anouk, doelend op de partners van Sophie en Merel.

‘Friso verbouwt de badkamer van zijn ouders dit weekend. Ivo had een tenniswedstrijd, toch?’ Merel keek vragend naar haar zus.

‘Klopt. Hij vond een telefoontje naar ma en pa om ze te feliciteren met hun trouwdag niet feestelijk genoeg om de wedstrijd voor af te zeggen. Voor een etentje had hij dat wel gedaan,’ zei Sophie lachend.

‘Groot gelijk,’ was Charles het met zijn aanstaande zwager eens. ‘Het is ook wel erg pover.’

‘Waarschijnlijk waarderen ze het niet eens,’ dacht Merel pessimistisch hardop. ‘Dit soort dingen interesseert ze totaal niet.’

‘Ze hebben hun leven nu eenmaal geweid aan de kliniek in Malawi, waar ze heel goed werk verrichten. Dat is veel waard,’ vergoelijkte Anouk. ‘Dat is voor hen belangrijker dan het vieren van een trouwdag.’

‘Ook belangrijker dan hun kinderen en kleinkinderen. Wanneer zijn ze voor het laatst twee weken hier geweest? Vier of vijf jaar geleden?’ zei Merel. ‘Ze hebben Bradley en Finnley zelfs nog nooit gezien.’

‘Ze zullen binnenkort wel weer eens komen. Misschien met de verjaardag van de tweeling,’ vermoedde Charles.

‘Die is over twee maanden al, als er plannen in die richting waren hadden we dat al geweten,’ meende Sophie.

‘Nou, dat betwijfel ik. De laatste keer dat we ze gesproken hebben is ook alweer een maand of twee, drie terug. Schrijven doen ze al helemaal niet, want daar schijnt geen tijd voor te zijn,’ merkte Merel op.

‘Ze volgen hun roeping, dat is ook wel iets om trots op te zijn,’ verzachtte Anouk deze uitspraak.

‘Een beetje meer belangstelling voor hun nageslacht zou anders ook prettig zijn.’ Merel beet op haar onderlip. ‘Ze hebben niet alleen Bradley en Finnley nooit gezien, ze kennen Friso en Ivo ook niet. Friso en ik zijn verloofd en gaan binnenkort trouwen, hij is niet zomaar een vriendje van me. Ik vraag me zelfs af of ze overkomen voor onze bruiloft.’

‘Dat kun je ze straks meteen vragen. Zullen we ze nu bellen?’ Charles keek vragend de kring rond. ‘Het is drie uur, is dat een geschikt tijdstip, denken jullie?’

Merel hield de onaardige opmerking dat het voor hun ouders nooit een geschikt tijdstip was omdat ze dag en nacht aan het werk waren met moeite binnen. Ze wilde niet alleen maar negatief doen, tenslotte hadden hun ouders alles opgegeven om mensen die totaal niets bezaten te helpen. Ondanks dat ze vaak het gevoel had dat zij er niet meer toe deden voor hen, had ze daar toch bewondering voor. Zelf zou ze het niet op kunnen brengen, wist ze.

‘Doe maar,’ zei ze dus slechts. ‘We merken vanzelf wel of het uitkomt of niet, dat is toch niet te bepalen vanaf hier.’

Charles toetste het nummer in en zette zijn toestel op luidspreker. Nadat de telefoon in Malawi een paar keer was overgegaan, klonk ineens de stem van hun moeder door de kamer.

‘Charles, hoi. Is er iets aan de hand?’ vroeg ze gejaagd.

‘Nee. We bellen om jullie te feliciteren met jullie vijfendertigste trouwdag. Sophie en Merel zijn hier ook,’ zei Charles.

Er viel even een korte stilte.

‘O, is dat vandaag?’ vroeg Nicole van Kesteren toen.

‘Hé mam, het is de taak van de man om de trouwdagen te vergeten, hoor,’ zei Sophie lachend.

‘Dat is dan gelukt, ik heb er ook niet aan gedacht,’ klonk onverwachts de stem van hun vader.

‘Jullie zijn een weinig romantisch stel,’ concludeerde Sophie.

‘Wij hebben hier wel iets anders om ons druk over te maken dan een trouwdag,’ zei Nicole op afgemeten toon. ‘Jullie hebben werkelijk geen besef. We zijn dag en nacht bezig, het stopt nooit. Vergeleken bij de ellende en armoede van de plaatselijke bevolking stellen zulke triviale zaken niets voor.’

Merel rolde met haar ogen. Ja hoor, daar was het stokpaardje van haar moeder weer. Alles waar zij zich in Nederland mee bezig hielden werd afgemeten aan de situatie in Malawi. In Malawi was het altijd erger.

‘Enfin, toch gefeliciteerd,’ zei ze tam.

‘Dank jullie wel, jongens,’ hoorden ze hun vader op de achtergrond roepen. ‘We bellen snel weer, ik moet nu weg.’

‘Ja, vast,’ fluisterde Merel sarcastisch tegen Sophie naast haar.

‘Was er nog meer?’ informeerde Nicole.

Haar stem klonk afwezig, alsof ze ondertussen alweer met andere dingen bezig was. Waarschijnlijk was dat ook zo.

‘We vroegen ons af wanneer jullie weer een keer overkomen,’ zei Charles toch. ‘Bradley en Finnley zijn over twee maanden jarig, het zou fijn zijn als jullie daar bij kunnen zijn. Ze willen hun oma en opa graag eens zien.’

‘Dat zit er niet in, we missen momenteel twee artsen, dus het is razend druk. Nog drukker dan anders.’

‘Jullie kennen je kleinkinderen niet eens,’ kon Merel niet nalaten op te merken.

‘Bradley en Finnley zijn twee kerngezonde, goed gevoede en verzorgde kinderen. Die hebben ons niet nodig, in tegenstelling tot de kinderen hier. We zijn hier niet voor een vakantie of zo, onze aanwezigheid in dit deel van de wereld is pure noodzaak,’ wees Nicole haar terecht.

‘Dat klinkt alsof jullie ook niet overkomen als Friso en ik gaan trou-

wen,' zei Merel met een scherpe, maar tevens trieste ondertoon in haar stem.

'Merel, doe niet zo egoïstisch en oppervlakkig,' verweet Nicole haar. 'Ik weet nog niet hoe ons schema er dan uitziet, maar uit ervaring kan ik zeggen dat het niet veel zal verschillen met hoe het nu is. Reken er dus maar niet op. Film alles maar en stuur het naar ons toe. Kan ik nu naar mijn patiënten toe of zijn er nog meer dringende zaken te bespreken?' Het woord 'dringende' sprak ze uit alsof het tussen aanhalingstekens stond.

'Ga maar gauw, wij nemen wel een drankje op jullie trouwdag,' zei Charles.

Nog voor hij goed en wel uitgesproken was, werd de verbinding al verbroken.

'Wat waren ze blij en verrast door ons telefoontje,' merkte Merel sarcastisch op. 'Ik ben toch blij dat we de moeite hebben genomen om hierheen te komen en samen te bellen. Het werd echt gewaardeerd.'

'Val ze niet te hard aan,' nam Anouk het, zoals vaak, voor haar schoonouders op. 'We hebben inderdaad geen idee hoe het er daar aan toe gaat. Ik kan me er wel wat bij voorstellen dat Nederland ook in hun gevoelsleven heel ver weg is.'

'Voor jou ligt het natuurlijk wel anders dan voor ons,' zei Sophie. 'Jij kent ze amper, het zijn onze ouders. Iedereen wil zich geliefd weten door zijn ouders, maar dat gevoel hebben ze ons al heel lang niet gegeven.'

'Jullie jeugd was toch niet slecht.'

'Zeker niet, al waren ze toen ook al veel aan het werk. Daarnaast was er echter ook tijd en aandacht voor ons en dat ontbreekt eraan sinds ze in Malawi zitten.'

'Ik heb de laatste jaren voor hun vertrek ook al gevoeld dat wij ze eigenlijk belemmerden in wat ze echt wilden doen,' herinnerde Merel zich. 'Vanaf onze zestiende verjaardag waren ze al bezig met voorbereidingen, praatten ze er voortdurend over en heeft pa de opleiding gedaan om naast algemeen arts ook tropenarts te worden. Binnen een

week na onze achttiende verjaardag zijn ze weggegaan. Alsof ze geen dag langer konden wachten. Jongste dochters volwassen, dus hup, ze konden.’

‘Ze hebben in ieder geval gewacht tot jullie volwassen waren,’ troostte Anouk haar. ‘Je hoort ook weleens dat kinderen van tropenartsen ergens ondergebracht worden zodat de ouders uitgezonden kunnen worden.’

‘Een schrale troost,’ zei Merel bitter.

‘De eerste jaren was er wel regelmatig contact,’ wist Charles nog. ‘Pas sinds ze zelf die kraamkliniek hebben opgezet, lijken ze het thuisfront helemaal vergeten te zijn.’

‘Die kliniek is nu hun thuisfront,’ beweerde Sophie. ‘Al hun tijd, geld en aandacht zit erin, ze leven ervoor.’

‘Het is heel vervelend voor jullie, toch vind ik het wel bewonderenswaardig dat ze hun passie hebben gevolgd. Daarmee hebben ze wel een voorbeeld voor jullie neergezet. Volg je droom,’ zei Anouk.

‘Jij hebt in ieder geval geen last van schoonouders die constant op je lip zitten, je om de oren slaan met opvoedadviezen en controleren of je huis wel schoon is,’ plaagde Sophie haar.

‘Waarom denk je dat ik ze altijd verdedig?’ lachte Anouk met haar mee. ‘Maar even serieus, mensen. Ik begrijp dat het voor jullie moeilijk is en dat jullie je tekortgedaan voelen, maar er zijn zoveel mensen die het veel slechter hebben getroffen. Niet alleen in Malawi, ook hier. Jullie hebben een prima jeugd gehad, zijn geen aandacht tekortgekomen en hebben het ook financieel goed. Het geld van jullie voorouders zit niet alleen in die kliniek, jullie krijgen er alle drie een ruime toelage van. Dat hebben jullie ouders toch maar goed geregeld voor jullie. Ze hadden ook alles in die kliniek kunnen stoppen, maar ze hebben ervoor gezorgd dat hun kinderen niets tekortkomen.’

‘Geld maakt natuurlijk niet alles goed,’ weerlegde Merel.

‘Dat ben ik met je eens, maar jullie hebben er wel gemak van. Alles tegen elkaar afgewogen zijn jullie helemaal niet slecht af. Bij niemand is het leven volmaakt, vergeet dat niet. Een vriendin van me heeft ouders

die beiden alcoholist zijn, daar wil je ook niet mee ruilen.’

‘Daar worden we toch even op onze plaats gezet door Anouk,’ zei Sophie met een klein lachje.

‘Sorry als ik heel belerend klink. Ik bedoelde het niet als verwijt,’ zei Anouk snel. Haar wangen kleurden rood.

‘Voor nog een stuk van je heerlijke taart vergeven we je,’ zei Merel lachend. ‘Je hebt trouwens gelijk, we stellen ons aan.’

‘Dat zal ik nooit zeggen, want ik snap jullie heel goed. Het kan alleen nooit kwaad om naar beide kanten van de medaille te kijken. Die taart komt eraan.’ Anouk stond op. ‘Blijven jullie ook eten?’

‘Ja, gezellig, doe dat maar,’ viel Charles zijn vrouw bij. ‘Bel Friso en Ivo dat ze straks hierheen komen, dan eten we met zijn allen. Dat is al zo’n tijd geleden. Dan halen we bami en nasi.’

Friso bleek net klaar te zijn bij zijn ouders en hij kwam er meteen aan. Ivo nam zijn telefoon niet op, maar een halfuur nadat Sophie op zijn voicemail had ingesproken, stuurde hij een kort berichtje om te melden dat hij er rond zeven uur zou zijn. In afwachting van hem schonk Anouk iets te drinken in en zette wat hapjes op tafel, geholpen door Merel. Friso en Charles bouwden met Bradley en Finnley een kasteel van blokken in hun speelhoek. Sophie bekeek alle bedrijvigheid peinzend vanaf haar plekje op de grote hoekbank.

Wat vormden ze toch een fijne familie zo met elkaar, ondanks de afwezigheid van hun ouders. Wat dat betrof had Anouk inderdaad wel gelijk met haar bewering dat ze weinig te klagen hadden. Als tweeling hadden zij en Merel al vanaf hun geboorte een hechte band met elkaar, waar de vijf jaar oudere Charles buiten viel. Eenmaal volwassen waren ze echter steeds meer naar elkaar toegetrokken, zeker toen Charles Anouk had leren kennen. Zij kon het meteen goed vinden met Merel en Sophie en vormde zodoende een schakel tussen Charles en zijn zussen. Anouk was als vanzelfsprekend onderdeel van hun gezin geworden, net als Friso een paar jaar later. Ze waren allebei sociaal en hadden er een slag van om met mensen om te gaan. Zelfs in een ruimte vol wildvreemde mensen voelden ze zich nog op hun gemak. Het had

ze dan ook geen enkele moeite gekost om zich thuis te voelen in de familie van Kesteren. De kennismaking met Ivo was iets minder soepel verlopen. Hij was een type die de kat uit de boom keek en niet snel het achterste van zijn tong liet zien. Bovendien was hij niet zo'n familiemens, zoals hij zelf noemde. Het kwam dan ook nogal eens voor dat ze met zijn vijven bij elkaar waren omdat Ivo verstek liet gaan, maar als hij erbij was, werd hij met open armen verwelkomd en was het altijd gezellig met elkaar. Niemand sprak er een oordeel over uit dat hij niet altijd zin had in deze familiebijeenkomsten, dat werd simpelweg geaccepteerd en gerespecteerd. Juist door deze houding nam zijn aversie tegen dergelijke avonden af en was hij steeds vaker van de partij, tot blijdschap van Sophie. Zij en Merel waren juist echte familiemensen en ze hadden dan ook grote moeite met het feit dat hun ouders zich zo weinig aan hen gelegen lieten, al had Sophie zich daar inmiddels beter bij neergelegd dan haar tweelingzus.

Ivo arriveerde tegen halfacht, net nadat Anouk haar zoons eten had gegeven en ze op het punt stond ze naar bed te brengen. Natuurlijk probeerde de tweeling hun bedtijd nog even uit te stellen door zich enthousiast op hem te storten, maar Ivo was geen gewillig slachtoffer voor hen.

'Mama wacht op jullie,' zei hij terwijl hij de aanval op zijn benen afwerde en snel een kreukel uit de dure stof veegde.

De tweeling droop teleurgesteld af.

'Ze waren net zo blij om je te zien,' verweet Sophie hem halflachend.

'Het ging ze niet om mij persoonlijk, ze zagen alleen een kans nog wat langer op te blijven. Normaal zijn ze nooit zo enthousiast als ik binnenkom,' wist Ivo.

'Jij bent niet echt een kinderliefhebber, hè?' constateerde Merel.

'Niet per se, nee, al zijn dit wel leuke knulletjes. Ik weet nooit zo goed wat ik moet doen of moet zeggen bij die kleintjes,' bekende Ivo.

'Wacht maar tot je ze zelf hebt, dan gaat dat vanzelf,' merkte Charles op terwijl hij Ivo een flesje bier overhandigde.

'Heb je een glas voor me?' vroeg hij, zonder op die opmerking in te gaan.

‘Wil je eigenlijk wel kinderen?’ vroeg Merel, die dat merkte, ronduit.
‘Merel, dat vraag je toch niet zomaar?’ verweet Friso haar zachtzinnig.

‘Sophie is mijn andere helft, ik moet toch weten of onze kinderen neefjes en nichtjes van dezelfde leeftijd gaan krijgen?’ verweerde Merel zich.

‘Vind je het goed dat Sophie en ik dergelijke zaken eerst met elkaar bespreken voor ik ze openbaar maak?’ Ivo lachte naar haar, maar zijn ogen lachten niet mee.

‘Vooruit dan maar,’ zei Merel.

‘Zeg, zullen we eerst eten bestellen voordat ze dicht zijn?’ Charles pakte zijn telefoon. ‘Gewoon rijsttafel voor zes personen doen? Daar zit van alles bij, voor ieder wat wils.’

‘Met extra kroepoek,’ bedong Sophie.

Ze nestelde zich tegen Ivo aan.

‘Je wilt toch wel kinderen?’ vroeg ze zacht terwijl Charles belde met het restaurant.

‘Dat hoeven we toch niet meteen aan de grote klok te hangen?’ gaf hij op dezelfde toon terug. ‘Dat zijn onze zaken. Ze merken het vanzelf wel als het zover is.’

Hij gaf een kneepje in haar hand en gerustgesteld liet Sophie zich weer tegen de rugleuning zakken. Hoewel ze nu een paar maanden samenwoonden, was het onderwerp kinderen nooit een echt serieus gespreksonderwerp tussen hen geweest. De eerste jaren stond een gezin zeker nog niet op haar verlanglijstje van het leven, maar ooit wilde ze wel moeder worden. Ivo’s afstandelijke reactie had haar dan ook even een benauwd momentje bezorgd. Maar dat zat dus wel goed, gezien zijn antwoord. Hij was nu eenmaal geen man die privé zaken makkelijk in de groep gooide, in tegenstelling tot de rest van dit gezelschap. Eigenlijk paste Ivo niet zo goed binnen hun familie, moest ze zichzelf met tegenzin bekennen. Hij was afstandelijker dan de rest, hield zich altijd wat op de vlakte en deelde hun soms zwartgallige gevoel voor humor niet. Hij was niet heel sociaal ingesteld en had een hang naar luxe

die door de rest niet werd begrepen. Ze reageerden vaak wat lacherig en plagend als hij zijn dure horloge showde, met trots vertelde over zijn nieuwe auto of praatte over de boot die hij ooit hoopte te kopen. Allemaal zaken waar zij zich niet mee bezig hielden. Maar voor hen was geld niet belangrijk, want het was altijd ruim voorhanden dankzij hun rijke overgrootouders en hun grootouders die dat kapitaal nog eens stevig hadden laten groeien. Nicole en Daniël van Kesteren hadden de helft van dat kapitaal gebruikt om een kraamkliniek in Malawi op te zetten, de andere helft was in een fonds gestopt waar hun drie kinderen maandelijks een ruime toelage uit ontvingen. Ondanks dat hadden ze ook gewoon alle drie een baan, dus geld was er meer dan genoeg. Dan was het makkelijk om materiële zaken als niet belangrijk te beschouwen, Sophie was realistisch genoeg om dat toe te geven. Ivo werkte hard voor zijn salaris en het was zijn goed recht om dat geld om te zetten in luxe goederen. Daar benadeelde hij niemand mee.

Ondanks hun verschillen hadden ze het goed samen en hoewel Ivo anders was dan de rest, hoorde hij er wel bij. Met zijn zessen vormden ze een hechte groep, al liepen ze de deur niet bij elkaar plat. Indien nodig waren ze er voor elkaar, dat stond vast. Ook Ivo.

Met een warm gevoel keek Sophie tijdens het eten de kring rond. Ze had inderdaad weinig tot niets te klagen, zoals Anouk eerder had aangegeven. Een hechte familie, een partner waar ze van hield, een forse bankrekening en een baan als tandartsassistente waar ze dagelijks met plezier naartoe ging.

‘Zeg, waar zit jij met je gedachten?’ Merel wapperde met haar hand voor Sophies gezicht.

‘Bij jullie,’ antwoordde die naar waarheid. ‘En bij ma en pa. Ook al zijn ze er zelf niet bij, het is toch een gezellige trouwdag geworden.’

‘Zo is het maar net,’ zei Anouk met een knipoog in haar richting.

Twee zussen, twee huwelijken, maar een wereld van verschil

De tweelingzussen Merel en Sophie hebben altijd een hechte band gehad, vooral omdat hun ouders vrijwel hun hele volwassen leven afwezig zijn geweest. Omdat zij wel op elkaar kunnen rekenen, besluiten de zussen op dezelfde dag te trouwen – ook al kent Sophie haar vriend Ivo nog niet zo lang. Door dit ietwat overhaaste besluit valt Sophies relatie met Ivo snel in duigen, in tegenstelling tot het huwelijk van Merel, die dolgelukkig is met haar man. Na een voetbalwedstrijd komen de echtgenoten onderweg naar huis in een auto-ongeluk terecht. Dit zet de verhoudingen tussen Sophie en Ivo, en die tussen de zussen nog verder op scherp.

Olga van der Meer is een van de bekendste familieromanauteurs in Nederland. Ze zet haar personages met veel inlevingsvermogen op papier. Centraal staat ditmaal de bijzondere zussenband tussen Merel en Sophie, die scheurtjes begint te vertonen na Sophies ongelukkige huwelijk.

Romanserie

ISBN 978 90 2055 109 9 NUR 344

9 789020 551099

www.romanserie.nl